Р Е Ш Е Н И Е
№ 2403

гр. София, 10.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 39 състав,** в публично заседание на 19.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **8967** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 6 от Закона за правната помощ, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от И. П. П. - Ц. срещу Решение № 08-06-57 /19.07.2013 г. на Председателя на Националното бюро за правна помощ, с което след изпълнение указанията дадени със съдебно решение № 6617 от 4.12.2012г по адм. д. № 721/ 2012г на АССГ, оставено в сила със съдебно решение № 8657 от 17.06.2013г по адм.д. № 1951/ 2013г на ВАС се отказва предоставянето на правна помощ на И. П. П. – Ц. с искане за гражданскоправна защита на авторски права , уредена в Дял III, Гл.12 от ЗАПСП.

В жалбата се поддържа, че решението е постановено при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Поддържа, че при постановяване на оспореното решение не са изпълнени указанията на съда, дадени с цитираните по горе съдебни решения. Моли да се отмени решението, тъй като отговаряла на всички изисквания за предоставяне на правна помощ.

Ответникът – Председателят на Националното бюро за правна помощ чрез процесуалният си представител юрк.Д. изразява в с.з. становище за неоснователност на жалбата.

СГП не взема становище по жалбата.

АССГ, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на

оспореното решение и на посочените в жалбата основания, приема следното:

С молба, вх. № 08-06-57/09.12.2010 г., отправена до Националното бюро за правна помощ, И. П. П. – Ц. е поискала предоставянето на правна помощ във връзка със защита на авторски права с оглед уредените в ЗАПСП способи за защита

По така направеното искане е постановено Решение № 08- 06- 57-1/ 8.04.2011г на Председателя на НБПП с което се отказва предоставянето на правна помощ, което е отменено със съдебно решение № 6617 от 4.12.2012г по адм. д. № 721/ 2012г на АССГ, оставено в сила със съдебно решение № 8657 от 17.06.2013г по адм.д. № 1951/ 2013г на ВАС и преписката е върната за ново произнасяне при съобразяване указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

В изпълнение указанията на съда дадени с цитираните съдебни решения е постановено и оспореното в настоящото производство Решение № 08-06-57 /19.07.2013 г. на Председателя на Националното бюро за правна помощ, с което се отказва предоставянето на правна помощ на И. П. П. – Ц. с искане за гражданскоправна защита на авторски права , уредена в Дял III, Гл.12 от ЗАПСП.

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения акт срещу решение което подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл. 44, ал.6 от ЗПП, поради което е допустима и следва да се разгледа основателността й.

Съдът като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност по чл.146 АПК, съдът намира следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал.2 АПК реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат, фактически и правни основания, разпоредителна част, тоест има необходимото съдържание, което позволява извършването на проверка на неговата законосъобразност. Органът за правната помощ е разгледал искането за предоставяне на правна помощ по реда на Глава осма от Закона за правната помощ, като го е преценил с оглед предпоставките на чл. 42 от ЗПП и условията за предоставяне на правна помощ по Директива 2003/8/ЕО на Съвета. Съгласно чл. 41, ал. 1 от Закона за правната помощ, разпоредбите на тази глава се прилагат при предоставяне на правна помощ по международни спорове по граждански дела пред всички съдебни инстанции. Международен спор по смисъла на цитираната разпоредба е спор, при който страната, кандидатстваща за правна помощ, е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или лице, законно пребиваващо в държава - членка на Европейския съюз, и спорът се решава от компетентен орган в друга държава - членка на Европейския съюз. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗПП кандидатът има право да подаде молба за предоставяне на правна помощ или до компетентния орган на държавата - членка на Европейския съюз, в която той пребивава постоянно или обичайно, или пряко до Министерството на правосъдието на Република Б., в случай че делото предстои да се гледа от съдебна инстанция в Република Б. или в случай, че съдебното решение трябва да се изпълни в Република Б..

В процесният случай не се спори между страните (обстоятелство, което не се оспорва и от административния орган), че жалбоподателката е гражданин на Република Ф. (освен, че притежава българско гражданство), като правната помощ, която същата търси е за съдебен спор, който следва да се решава от компетентен

орган в друга държава – член на Европейския съюз, в случая Република Б.. Доколкото глава осма, по която е разгледана молбата за предоставяне на правна помощ не съдържа особености относно допустимостта и основателността на молбата, то приложение следва да намерят общите разпоредби на Закона за правната помощ. В тази връзка и съгласно чл. 41, ал. 3 от Закона за правната помощ разпоредбите на този закон се прилагат при предоставяне на правна помощ при международни спорове, доколкото няма особени разпоредби в тази глава.

В чл.42 от ЗПП са уредени предпоставките при наличието на които се предоставя правна помощ. Според цитираната разпоредба на гражданите на Европейския съюз или на законно пребиваващите лица в държава - членка на Европейския съюз, се предоставя правна помощ:

1.) ако имотното им състояние не превишава социалното равнище, установено в чл. 22, ал. 1 от З.,

а когато имотното състояние на лицата по ал. 1 превишава социалното равнище, установено в чл. 22, ал. 1, тоест не са налице предпоставките по т.1, но те нямат възможност да заплатят разноските по делото,

2.) НБПП преценява дали кандидатът може да ги заплати, като при преценката се вземат предвид обстоятелствата по чл. 23, ал. 3 от ЗПП, както и разликата в необходимите минимални средства за живот в държавата членка и в Б..

Административният орган е извършил преценка за наличието на всяка една от горните предпоставки и с оспореното решение по молбата за предоставяне на правна помощ е постановил отказ.

По първата предпоставка (т.1), съдът намира следното: Според релевантната в случая разпоредба на чл. 22, ал.1 т.1 от ЗПП правната помощ по чл. 21, т. 1 и 2 е безплатна и се предоставя на лица и семейства, които отговарят на условията за получаване на месечна помощ по реда на чл. 9 и 10 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане. Според чл.9, ал.1 и ал.2 от ППЗСП право на месечна помощ имат лица или семейства, чийто доход за предходния месец е по-нисък от определен диференциран минимален доход, като основа за определяне на диференцирания минимален доход е гарантираният минимален доход, чийто месечен размер се определя с акт на Министерския съвет. Тоест, прагът на социалното равнище в Р Б. е свързан с диференцирания минимален доход. Преценката дали да се предостави правна помощ е обусловена от наличието или липсата на условия за отпускането на социална помощ по чл. 9 и чл. 10 от ППЗСП. По арг. от чл.9 от ППЗСП при преценката се прилага индивидуален критерий, чрез съчетаването на гарантирания минимален доход (ГМД) и диференцирания минимален доход (ДМД), като основен за обема на социалните плащания, обаче, остава именно ГМД, тъй като спрямо него се изчислява нивото на ДМД, от което зависи и обема на социалните плащания, и оттам свързано с релевантната преценка в настоящия спор дали имотното състояние превишава социалното равнище по чл.22 ал.1. Нивото на гарантирания минимален доход се определя административно от правителството- Постановление № 6 на МС от 15.01.2009 и е в размер на 65 лв, като нивото му е същото и към датата на постановяване на процесното решение. В случая И. П. е декларирала доход в молбата –заявление от 9.12.2010г в размер на 1 180 евро който значително надвишава установените в българското законодателство социални прагове, тоест минималното социално равнище за страната. Чл.10 от ППЗСП определя допълнителни условия за отпускане на социални помощи, свързани с имущественото състояние на лицето и

упражняването на търговска дейност , които също са относими и са база за преценката дали да се предостави правна помощ. Жалбоподателката в молбата- декларация от 15.11.2010г е декларирала, че притежава 1/ 2 идеални части от недвижими имоти, индивидуализирани в декларацията. Ето защо , тя не отговаря на условията за получаване на социална помощ и по чл.10 от ППЗСП , и оттам не отговаря на условията за предоставяне на правна помощ. (чл.22 ал.1 т.1 от ЗПП)

С оглед изложеното, че имотното състояние на И. П. Ц. превишава социалното равнище установено в чл.22 ал.1 от ЗПП, тоест не са налице условията визирани в посочената по -горе т.1 за предоставяне на правна помощ, то следва да се разгледа налице ли са предпоставките по т.2 (чл.42 ал.2 от ЗПП)

По втората предпоставка (т.2), съдът намира следното: За да се прецени дали може кандидатът за предоставяне на правна помощ да заплати разноските по делото се вземат предвид обстоятелствата по чл.23 ал.3 от ЗПП, както и разликата в необходимите минимални средства за живот в държавата членка и в Б.. Според чл.23 ал.3 от ЗПП преценката се формира като вземат предвид:

1. доходите на лицето или на неговото семейство;
2. имущественото състояние, удостоверено с декларация;
3. семейното положение;
4. здравословното състояние;
5. трудовата заетост;
6. възрастта;
7. други обстоятелства. От всички изброени обстоятелства само имущественото състояние на лицето се доказва с декларация, а за всички останали лицето следва да представи доказателства от компетентните органи в подкрепа на искането си за предоставяне на правна помощ. Като се съобразят представените пред административния орган молба- формуляр от 9.12.2010г, документ от 16.07.2010 за доходи, молба- декларация за имотно състояние от 15.11.2010г от които се установява, че кандидатът за правна помощ има доходи значително надвишаващи размера на минималната работна заплата в Б. (установена в размер на 310 лв. с ПМС 250/ 11.10.2012г), като се приеме, че това е размера на минималните средства за живот в Б., с оглед чл.42, ал.2 от ЗПП (in fine), както и че декларира притежание на идеални части от имоти извън населеното място в което живее, няма доказателства за влошено здравословно състояние или да е обект на социално подпомагане в държавата където живее, няма задължение да издържа ненавършили пълнолетие деца (И. Ц. и в жалбата си до съда заявява, че синът й е студент, тоест навършил е пълнолетие), същата е в трудоспособна възраст, поради което може да полага труд, срещу който да получава доходи, както и не на последно място, че държавните такси за водене на дело в Б. и адвокатския хонорар ще се определят съобразно българските тарифи и наредби, а не според френското законодателство, то правилно и напълно в съответствие с ангажираните доказателства ответникът е приел, че И. П. може да заплати разноските за водене на дело за защита на авторски права. Важно е да се отбележи, че последваща промяна в материалното състояние на кандидата за предоставяне на правна помощ е основание за депозиране на нова молба пред компетентния орган, който да извърши нова преценка съобразно променените обстоятелства.

Целта на ЗПП и по специално на Глава 8 е насърчаване прилагането на правната помощ при презгранични спорове за лица, които не притежават достатъчно

средства, когато е необходима помощ за гарантиране на ефективен достъп до правосъдие, както и установяване на минимални общи стандарти за гарантиране на адекватно ниво на правната помощ. При правилната преценка, че не са налице предпоставките по чл.42 от ЗПП за предоставяне на правна помощ към конкретното искане, то оспореното решението е материално законосъобразно и съответства на целта на закона. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските:

Ответникът чрез процесуалния си представител не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на И. П. П. - Ц. срещу Решение № 08-06-57 /19.07.2013 г. на Председателя на Националното бюро за правна помощ.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 -дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: